

A Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság, Budapesten 2018. október 10. napján tartott nyilvános ülésen meghozta a következő

I T É L E T E T:

Az életveszélyt okozó testi sértés büntette miatt a vádlott ellen indult büntetőügyben a Fővárosi Törvényszék 22.Fk.615/2017/42. számú ítéletét megváltoztatja.

A Budai Központi Kerületi Bíróság 8.Fk.1038/2016/16. számú ítéletével alkalmazott próbára bocsátás hatályon kívül helyezését, a próbára bocsátás megszüntetését, vádlott bűnösségének kimondását bűnsegédként elkövetett rongálás vétségében [Btk. 371. § (1) bekezdés (2) bekezdés ba) pont] és a halmazati büntetésre utalást mellőzi.

A Pesti Központi Kerületi Bíróság 21.Fk.12.955/2015/131. számú ítéletével kiszabott 1 (egy) év 6 (hat) hónap szabadságvesztés felfüggesztésének 2 (két) évi próbaideje a jelen ügyben kiszabott 4 (négy) év 6 (hat) hónap szabadságvesztés; valamint a Pesti Központi Kerületi Bíróság 19.Fk.23.714/2015/36. számú ítéletével kiszabott 1 (egy) év 10 (tíz) hónap szabadságvesztés tartamával meghosszabbodik.

Egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja azzal, hogy az elsőfokú bíróságot a fiatakorúak bíróságaként jelöli meg; illetve az ítélet bevezető részében a tárgyalást folytatólagosként is megjelöli.

A vádlottal szemben kiszabott szabadságvesztés tartamába az elsőfokú ítélet kihirdetésétől a másodfokú ítélet kihirdetéséig előzetes letartóztatásban és letartóztatásban töltött időt beszámítani rendeli.

A másodfokú eljárásban felmerült 32.800 (harminckettőezer-nyolcszáz) forint bünygyi költséget a vádlott köteles az államnak megfizetni.

Az ítélet ellen további fellebbezésnek nincs helye.

I N D O K O L Á S

A Fővárosi Törvényszék a 2018. január 8. napján kihirdetett 22.Fk.615/2017/42. számú ítéletével a Budai Központi Kerületi Bíróság 2017. október 6-án meghozott és ugyanakkor jogerőre emelkedett 8.Fk.1038/2016/16. számú ítéletének a vádlott próbára bocsátását kimondó rendelkezését hatályon kívül helyezte és a próbára bocsátást megszüntette.

A vádlottat bűnösnek mondta ki emberölés büntetnének kísérletében [Btk. 160. § (1) bekezdés] és bűnsegédként elkövetett rongálás vétségében [Btk. 371. § (1), (2) bekezdés b) pont ba) alpont].

Ezért öt halmazati büntetésül 4 év 6 hónapi szabadságvesztésre és 5 év közügyektől eltiltás mellékbüntetésre ítélte.

A szabadságvesztést fiatalkorúak börtönében rendelte végrehajtani; továbbá úgy rendelkezett, hogy a vádlott a büntetés kétharmad részének kitöltését követő napon bocsátható legkorábban feltételes szabadságra; a kiszabott szabadságvesztés tartamába a vádlott által előzetes fogva tartásban töltött időt beszámítani rendelte.

Elrendelte a Pesti Központi Kerületi Bíróság. 19.Fk.23.714/2015/36. számú - a Fővárosi Törvényszék 20.Fk.7809/2016/9. számú határozata folytán - 2016. június 23-án jogerős ítéletével kiszabott 1 év 10 hónap fiatalkorúak fogházbüntetésének a végrehajtását.

Rendelkezett egyéb járulékos kérdésekről, így a bűnjelekről és a bűnügyi költség viseléséről is.

Az ítélet ellen a vádlott és védője az ok megjelölése nélkül fellebbezést jelentett be.

A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség BF.170/2018/1. számú átiratában a védelmi fellebbezéseket alaptalannak értékelte.

Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság a perrendi szabályokat megtartotta, a vád tárgyává tett cselekmény elbírálásához szükséges és lehetséges bizonyítékokat feltárta, azokat a logika és az életszerűség szabályai szerint értékelte. Indokát adta, hogy a vádlotti vallomások közül melyeket és miért vetett el. A mérlegeléssel megállapított tényállás megalapozott.

Ugyanakkor a törvényszék által megállapított tényállást kiegészíteni indítványozta a vádlott további elítéléseivel.

Rámutatott arra, hogy tévedett az elsőfokú bíróság, amikor a Budai Központi Kerületi Bíróság 8.Fk.1038/2016/16. számú ítéletével alkalmazott próbára bocsátással érintett bűncselekményben ismét kimondta a vádlott bűnösségét; ez szükségtelen rendelkezés, mivel a bűnösség megállapítása ítélt dolog, csak utalnia kellett volna arra, hogy az általa elbírált emberölés büntetnének kísérlete és a próbára bocsátással érintett bűnsegédként elkövetett rongálás vétsége miatt szabja ki a halmazati büntetést (54. Bk. vélemény III/3.).

A főügyészség jogi álláspontja szerint az elsőfokú bíróság a megállapított tényállás alapján okszerűen vont következtetést a vádlott bűnösségére; törvényes a cselekmény minősítése, és a járulékos kérdésekben történő rendelkezés is.

Ugyanakkor az elsőfokú ítélet rendelkezéseit kiegészíteni indítványozta azzal, hogy a Pesti Központi Kerületi Bíróság 21.Fk.12.955/2015/130. számú ítéletével kiszabott szabadságvesztés büntetés végrehajtása felfüggesztésének próbaideje a jelen ügyben kiszabott szabadságvesztés, valamint a jelen ítélettel végrehajtani rendelt a Pesti Központi Kerületi Bíróság 19.Fk.23.714/2015/36. számú ítéletével kiszabott 1 év 10 hónap fiatalkorúak fogházában végrehajtandó szabadságvesztés tartamával meghosszabbodik. [Be. 258. § (2) bekezdés f) pont, Btk. 86. § (2) bekezdés].

Összegzőképpen - a fent részletezettek szerint - az elsőfokú bíróság ítéletének megváltoztatását egyebekben annak helybenhagyását indítványozta.

A védő a fellebbezésének írásbeli indokolásában a fellebbezést eltérő minősítés és enyhítés érdekében tartotta fenn.

Azt fejtette ki, hogy a vádlott már az eljárás kezdeti szakaszában elismerte a felelősségét testi sértés

büntetésében, azonban állította, hogy a szándéka nem irányult a sértett megölésére.

Vitatta a vádlott azt is, hogy ölésre utaló kijelentéseket tett volna. Véleménye szerint e körben egy állítás áll szemben egy tagadással, így nem nyert kétséget kizáróan bizonyítást, hogy valóban elhangzottak-e a sértett által közölt mondatok.

Ugyan a tanú1, a tanú2, illetve a tanú3 tanúk vallották, hogy, amikor a vádlott visszatért, kijelentette, hogy megölte a barátjukat, de itt utalt a tanú4 azon nyilatkozatára, miszerint a vádlott szeret nagyot mondani, eltúloz bizonyos dolgokat.

Véleménye szerint a pszichológus szakértő véleménye sem abba az irányba mutat, hogy a vádlott szándéka élet kioltására irányult volna. A cselekmény elkövetésekor fel sem mérte, hogy a sértett bántalmazása milyen sérüléshez vezethet.

Szerinte amennyiben a halálos eredményre vádlott eshetőlegesen szándéka kiterjedt volna, úgy a későbbiekben sem kérte volna a sértett megbocsátását.

Amikor a vádlott a bántalmazást követően a sértettet magára hagyta, a sértett eszméleténél volt, így okkal bízhatott abban, hogy nem esett komolyabb bántódása.

Enyhítő körülményként kérte figyelembe venni, hogy a vádlott a hatóságokkal kezdettől együttműködött, felelősségét mindvégig elismerte, részletes beismerő vallomást tett, megbánó magatartást tanúsított és a sértett megbocsátását kérte.

Kérte még enyhítőként értékelni az időmúlást, és hogy a bűncselekmény elkövetését a vádlott pszichés állapota nagyban megkönnyítette.

Indítványozta az elsőfokú ítélet megváltoztatását, a vádlott bűnösségének a Btk.164.§ (1)(8) bekezdése szerint minősülő életveszélyt okozó testi sértés büntetésében megállapítását és a büntetés enyhítését.

A másodfokú nyilvános ülésen a védő - fellebbezése írásbeli indokolásától részben eltérve - elsődlegesen az elsőfokú ítélet megváltoztatását, a cselekmény eltérő minősítését és a büntetés enyhítését, másodlagosan az elsőfokú bíróság ítéletének hatályon kívül helyezését, harmadlagosan a büntetés enyhítését indítványozta.

A hatályon kívül helyezésre irányuló indítványának okát nem adta, az enyhítés körében arra hivatkozott, hogy kísérlet esetén kétszeres enyhítésre is lehetőség van, és hogy a vádlott hosszú ideje van letartóztatásban.

Felszólalásában a vádlott csatlakozott a védője által elmondottakhoz.

A vádlott törvényes képviselője is egyetértett a védővel, hogy a fiának nem ölésre irányult a szándéka.

A másodfokú nyilvános ülésen az ügyész az írásbeli átiratában írtakkal egyezően szólalt fel.

A vádlott az utolsó szó jogán megbánását fejezte ki és elmondta azt is, hogy szexuális erőszak büntette miatt nem jogerősen négy év szabadságvesztésre ítélte a bíróság.

A fellebbezések nem alaposak.

A másodfokú bíróság a védelmi fellebbezésekkel sérelmezett elsőfokú ítéletet az azt megelőző bírósági eljárással együtt, teljes terjedelmében felülbírált (Be. 590. § (1) bekezdés).

A másodfokú bíróság figyelemmel volt arra is, hogy az elsőfokú ítélet kihirdetése után, 2018. július

1. napjától új eljárási törvény a 2017. évi XC. törvényt (Be.) lépett hatályba, a korábban hatályban volt 1998. évi XIX. törvényt (korábbi Be) helyett.

Az eljárási cselekmények törvényes voltát a foganatosítása idején hatályban lévő normák alapján kell elbírálni (EBH2008. 1757).

Ennek megfelelően az ítélet tábla a törvényszék eljárásának törvényességét a korábbi Be. rendelkezései szerint vizsgálta.

A másodfokú eljárásban pedig a Be. rendelkezései érvényesültek.

A törvényszék az eljárási szabályokat teljeskörűen megtartotta.

Az elsőfokú bíróság eljárásában az általános eljárási szabályok mellett a fiatalkorúak elleni speciális eljárási szabályok is maradéktalanul érvényesültek [korábbi Be. XXI. fejezet].

A bizonyítás felvétele minden tekintetben törvényes volt.

a tanú3 és az 1. számú tanúk tárgyalási meghallgatásukkor a történetek jelentős részére nem emlékeztek, ezért a törvényszék nyomozati vallomásukat a korábbi Be. 297. § (1) bekezdés I. fordulata alapján ismertette.

Az elsőfokú bíróság a bizonyítási indítványoknak teljeskörűen helyt adott.

A hajléktalan életmódot folytató a tanú5 vallomását - az ügyészség indítványának megfelelően - ugyancsak jogszerűen ismertette a korábbi Be. 296. § (1) bekezdés a) pont alapján. Ugyanígy törvényesen olvasta fel a tanú6nak a nyomozás során tett vallomását is.

Ügyészi indítványra, helyesen rendelte el az igazságügyi orvosszakértői vélemény kiegészítését a sértett sérülésének esetleges maradandósága tekintetében a tárgyaláson felvett bizonyítás eredményeként.

Az elsőfokú ítélet teljes körű felülbírálatára tekintettel a másodfokú bíróság vizsgálta az elsőfokú ítélet megalapozottságát [Be. 590. § (2) és (10) bekezdés].

Az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás túlnyomórészt megalapozott, azonban kisebb, részbeni megalapozatlanságban is szenved.

A törvényszék ugyanis a tényállást hiányosan állapította meg, a megállapított tényállás részben ellentétes az ügyiratok tartalmával, és az elsőfokú bíróság a megállapított tényekből további tényre helytelenül következtetett [Be. 592. § (2) bekezdés a), c) és d) pont].

Utalni kíván a másodfokú bíróság arra, hogy ezek a megalapozatlansági okok az elsőfokú ítélet meghozatalakor hatályban volt eljárási törvény rendelkezései alapján is megállapíthatók [korábbi Be. 351. § (2) bekezdés b), c) és d) pont].

A másodfokú bíróság az elsőfokú ítélet részbeni megalapozatlanságát kiküszöbölte; a tényállást kiegészítette, illetve helyesbítette; a helyes tényállás az ügyiratok tartalma útján a nyilvános ülésen megállapítható volt [Be. 593. § (1) bekezdés a) pont, 599. § (2) bekezdés a) pont].

Ennek megfelelően a másodfokú bíróság az elsőfokú ítéletben írtakat a következők szerint pontosítja, illetve egészíti ki:

- Az elsőfokú ítélet 3. oldalának 4. bekezdéséből - az e vonatkozásban ellentétes tartalmú iratok (nyomozati iratok I/2. kötet 43., 57., 93. oldal) alapján - az "igazolatlan mulasztása

nem volt" szövegrészt mellőzi.

- A 3. oldal 7. bekezdésében - a beszerzett határozat (nyomozati iratok I/2-es kötet 128. oldal), valamint az erkölcsi bizonyítvány adatai alapján - a Dunakeszi Járásbíróság 25.Bpk.161/2015/5. számú határozata jogerőre emelkedésének időpontját 2015. december 6. napjára pontosítja.
- A 4. oldal első bekezdését - a vádlott erkölcsi bizonyítványai alapján - a következő bekezdésekkel egészíti ki:

A vádlottal szemben 2016. július 9-én több büntetőeljárás is folyamatban volt; ezek egy része azóta jogerős befejezést is nyert:

A Pesti Központi Kerületi Bíróság 2017. május 15. napján kelt és jogerős 21.Fk.12.955/2015/131. számú ítéletével - a 2015. május 4-én elkövetett - garázdaság büntette [Btk. 339. § (1) bekezdés (2) bekezdés a) pont], kifosztás büntette [Btk. 366. § (1) bekezdés b) pont] és testi sértés büntettének a kísérlete [Btk. 164. § (1) bekezdés (3) bekezdés] miatt halmazati büntetésül 1 év 6 hónap, végrehajtásában 2 év próbaidőre felfüggesztett fiatakorúak fogházában végrehajtandó szabadságvesztésre ítélte.

Az ügyben az alapos gyanú közlésére 2014. december 3. napján került sor.

A Budai Központi Kerületi Bíróság 2017. október 6. napján kelt és jogerős 8.Fk.1038/2016/16. számú ítéletével - a 2013. október 19-én - bűnsegédként elkövetett rongálás vétsége miatt [Btk. 371. § (1) bekezdés (2) bekezdés b) pont ba) alpont] 1 évre próbára bocsátotta. Az alapos gyanú közlésére ugyancsak 2014. december 3-án került sor.

A vádlottal szemben jelenleg is két eljárás van folyamatban rongálás vétsége miatt. Az alapos gyanú közlésére a Budapesti Rendőr-főkapitányság XIII. Kerületi Rendőrkapitányságán 916/2014. bü. szám alatt indult büntető ügyben 2014. február 21. napján; míg a Budapesti Rendőr-főkapitányság V. Kerületi Rendőrkapitányságán 3065/2015. bü. szám alatt indult büntető ügyben 2015. augusztus 15. napján került sor.

A vádlottal szemben a jelen eljárás tárgyát képező cselekmény elkövetése után eljárás indult a 2016. december 2-án elkövetett szexuális erőszak büntette miatt, mely ügyben a vádlottat a Budapest Környéki Törvényszék - nem jogerősen - 4 év szabadságvesztésre ítélte.

- Az ítélet 4. oldal 3. bekezdésében a cselekmény elkövetésének időpontját - a rendőri jelentésben rögzítettek (nyomozati irat I. kötet 177. oldal) valamint a mentőszolgálati bejelentés (nyomozati iratok I. kötet 189. oldal) alapján - 5:00 és 5:16 óra közöttire pontosítja.
- Ugyanezen oldal 4. bekezdés 3. mondatát a következőre cseréli: Útközben a vádlott egy szemetest tetejéről felvett egy 2-3 mm falvastagságú, borosüveg formájú üveget, amikor utolérte a sértettet a földre rántotta, majd a nála lévő üveggel „megöllek” kiáltással, felülről lefelé irányuló mozdulattal, legalább négyszer - 3 ízben, közepes erővel a tarkójának jobboldalára, 1 ízben közepest meghaladó erővel a bal oldali fali tájékra - a sértett fejére ütött. [A vádlott nyomozati vallomása (nyomozati iratok I. kötet 630. oldal), a helyszíni szemle jegyzőkönyvben rögzített adatok (nyomozati iratok I. kötet 46. oldal), az igazságügyi orvos szakértő írásbeli és szóbeli véleménye (nyomozati iratok I. kötet 277-281. oldal)]
- - Az ítélet 5. oldal 3. és 4. bekezdését - mint nem a tényállási részbe tartozót - az ítélet

indokolásába utalja.

- Az 5. oldal 5. bekezdését - mint nem a vádlott cselekvőségére tartozót -, illetve a Budai Központi Kerületi Bíróság 8.Fk.1038/2016/16 sz. ítéletében megállapított tényállás ismertetését (elsőfokú ítélet 5. oldal 6- 8 bekezdés) mellőzi.

A másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét a helyesbített és kiegészített tényállás alapján bírálta felül [Be. 593. § (3) bekezdés].

Az elsőfokú bíróság a szükséges körben eleget tett az indokolási kötelezettségének.

A beszerzett bizonyítékokat az ítéletében megfelelő részletességgel, iratszerűen bemutatta. A bizonyítékok egyenként és egymással is összevetve értékelte, mérlegelte.

A bántalmazás módját és mértékét a vádlott beismerő, a sértett e tekintetben egyező vallomása, valamint az igazságügyi orvosszakértői vélemény egyértelműen bizonyította.

A vádlott elkövetői minőségét közvetett módon alátámasztja haladási útvonalának - a bizonyítás anyagává tett kamerafelvételek által - egyértelműen rekonstruálható volta, majd az úti céljánál lakó a tanú4 hallomástanú vallomása is, aki a vádlottól értesült arról, hogy kriminális cselekménybe keveredett.

Az elsőfokú ítélet indokolása a vádlott elkövetői minőségének megállapítása vonatkozásában példaértékű.

A vádlott csupán azt tagadta, hogy a bántalmazás közben a „megöllek” kifejezést használta; illetve a sértett bántalmazása után azt hangoztatta volna, hogy „megölte” a sértettet.

Az elsőfokú bíróság részletes mérlegeléssel indokolta meg a sértett, a tanú1, a tanú2, a tanú3 tanúk vallomása alapján azt, hogy ezek a kijelentések elhangzottak.

Az ezzel ellentétes védői érvelés az elsőfokú bíróság bizonyítékokat értékelő, mérlegelő tevékenységét támadja, a vádlotti védekezés elfogadtatását célozza, ami megalapozott tényállás mellett nem vezethet eredményre.

A bántalmazás módja és mértéke vonatkozásában a másodfokú bíróság a tényállás pontosítását látta indokoltnak, mert ezek a körülmények részben alapul szolgálnak a cselekmény törvényes minősítése tekintetében.

A rendelkezésre álló bizonyítékok alapján a bántalmazás eszközének jellegzetességei megállapíthatók voltak. A vádlott vallomása tartalmazta, hogy fentről lefelé irányuló mozdulattal egy literes borosüveggel bántalmazta a sértettet.

A szemle jegyzőkönyv szerint a bántalmazás helyén 2-3 mm-es vastagságú üvegtörmelék volt (nyomozati irat I. kötet 46. oldal). Az üvegtörmelék a bántalmazás során összetört üvegtől származtatható. E paraméterekből következtetés vonható a bántalmazás eszközének méretére, súlyára és használatára.

A sértett fején lévő sérülések részletes leírása mellett az orvos szakértői vélemény tartalmazta azt is, hogy a tarkótáji sérüléseket közepes nagyságú erőbehatásokkal, míg a fali sérülést középest meghaladó nagyságú erőbehatással okozta a bántalmazó (nyomozati iratok I. kötet 277-281. oldal).

A szakértői véleményt az elsőfokú bíróság elfogadta, ezért iratellenes volt az ítélet azon megállapítása, hogy a vádlott a sértett fejére, "több, nagy erejű ütést mért" (elsőfokú ítélet 4. oldal negyedik bekezdés 2 mondata).

A legkisebb ütésszám ugyancsak meghatározható volt. Az orvosszakértő ugyanis megállapította, hogy a fejen lévő sérüléseket legalább 5 rendbeli erőbehatás okozta (nyomozati iratok I. kötet 277-281. oldal). Ugyanakkor tárgyalási meghallgatása során e tekintetben kifejtette azt is, hogy a homloktájék 3 cm-es vágott sebzése keletkezhetett azon erőbehatás eredményeként is, amely a fali-tájék sérülését okozza, mert közben tört el az üveg (49. számú tárgyalási jegyzőkönyv oldal 5. oldal utolsó bekezdés). Ezért - a kétséget kizáróan nem bizonyított tény a vádlott terhére nem értékelve - a tényállást a másodfokú bíróság úgy pontosította, hogy a vádlott legalább 4 esetben megütötte a sértett fejét, melyek közül három közepes, egy közepeset meghaladó erejű volt.

A megállapított tényállás további másodfokú korrekcióját a következők indokolják:

Az elbírált cselekmény elkövetése idején folyamatban lévő büntető eljárások ténye a büntetéskiszabás körében értékelendő körülmény, emiatt az ítéleti szerepeltetése szükséges.

A Pesti Központi Kerületi Bíróság 21.Fk.12.955/2015/131. számú ítéletével kiszabott 1 év 6 hónap szabadságvesztés 2 évi felfüggesztésének próbaideje az anyagi jog szabályai szerint meghosszabbodik [Btk. 86. § (2) bekezdés].

A cselekmény elkövetési időpontja pontosan meghatározható. A kamerafelvételeken rögzített időpontok alapján készült rendőri jelentés szerint a vádlott távozása már 5 óra 16 perckor látható, ezt követően került sor a mentő 5 óra 23 perckor történő értesítésére (nyomozati iratok 177. és 201. oldal). Ennek megfelelően a cselekmény elkövetési ideje 5 óra és 5 óra 16. perc közé esik.

Az irányadó tényállásból az elsőfokú bíróság helyesen következtetett a vádlott bűnösségére és törvényes a cselekmény minősítése is.

Az elsőfokú bíróság helyesen vizsgálta a minősítés körében a Kúria 3/2013.BJE határozatában foglalt alanyi és tárgyi körülményeket.

Törvényesen állapította meg az elsőfokú bíróság, hogy a vádlott kitartó szándékkal, négy ízben, közepes és közepeset meghaladó erővel a sértett életfonottságú testrészét, a fejét bántalmazta egy üveggel és közben a megöllel kifejezést használta. A bántalmazás intenzitását jelzi, hogy az üveg szét is tört a sértett fején. Ehhez még hozzá tartozik az is, hogy a másodfokú bíróság az elkövetés eszközét pontosítva azt is megállapította, hogy az egy borosüveg volt. Segítségnyújtás nélkül hátrahagyta a vérző sértettet, majd a baráti társasággal azt közölte, hogy megölte őt.

Ilyen körülmények között pedig nem fogadható el az védelmi érvelés, hogy a vádlott tudatában a sértett megölésének szándéka, halála bekövetkezésének lehetősége legalább eshetőleges formában nem merült fel. A bántalmazás ereje, az ütések száma, a támadott testtájék, a használt kijelentések ennek ellentmondanak. A használt kijelentésekkel ráadásul a bántalmazás módja összhangban is volt.

Az elsőfokú bíróság túlnyomórészt helyesen sorolta fel a büntetéskiszabás körében érvényesülő körülményeket. Ezek azonban az 56. számú BK. vélemény alapján kisebb korrekcióra szorulnak.

További súlyosító körülmény, hogy a vádlott cselekményét 4 büntető eljárás hatálya alatt, ezek megindulásáról tudva követi el (II.2. pont).

Ugyancsak súlyosító körülmény, hogy a vádlott cselekményét felfüggesztett szabadságvesztés próbaideje alatt követte el. Ez nem jelenti e körülmény kétszeres értékelését; a felfüggesztett szabadságvesztés végrehajtásának elrendelése nem a bűncselekmény mikénti elkövetéséhez, hanem az ítéletben kiszabott büntetéshez kapcsolódó jogkövetkezmény (II.2. pont). Az ezzel ellentétes elsőfokú álláspont nem egyezik az idézett kollégiumi vélemény tartalmával.

Mellőzni kellett a súlyosító körülmények sorából a minősítést megalapozó sérülésen túli

bántalmazást, mivel erre a tényállásban megállapítás nem állt rendelkezésre.

A sértett sérülései közül a benyomatos koponyatörés, a kemény agyburkok alatti bevérzés, az agyállomány zúzódása, valamint a sebészeti műtéti ellátást igénylő érsérüléssel járó zúzott sebzés gyógytartama egyenként és együttesen is 8 napon túli, közvetetten életveszélyes volt.

Ezek együttesen alapozták meg a cselekmény súlyosabb minősítését.

A büntetéskiszabás körében helyesen járt el törvényszék a fiatalkorúakra vonatkozó büntetéskiszabási szabályok és szempontok alkalmazásával, azokat ítéletében helyesen ismertette.

Egyetértett a másodfokú bíróság azzal, hogy a fiatalkorú vádlottal szemben szabadságvesztés büntetés kiszabása indokolt. Annak az elsőfokú bíróság által megállapított tartama arányban áll a fiatalkorú vádlott által elkövetett cselekmény tárgyi súlyával, bűnösségének fokával és a fentiek szerint kiegészített súlyosító és enyhítő körülményekkel, annak jelentős enyhítésére sem látott lehetőséget a másodfokú bíróság.

Az elsőfokú bíróság a Budai Központi Kerületi Bíróság ítéletében alkalmazott próbára bocsátást megszüntette, arra tekintettel, hogy a próbaidő előtt elkövetett bűncselekmény miatt a próbára bocsátás ideje alatt a vádlottat elítélte.

Ez a rendelkezés az elsőfokú ítélet kihirdetésekor törvényes volt, a másodfokú ügydöntő határozat meghozatalára azonban a próbaidő eltelt.

Ezért a másodfokú bíróság a próbára bocsátó rendelkezést hatályon kívül helyező, a próbára bocsátást megszüntető, valamint a bűnsegédként elkövetett rongálás vétségében bűnösségét megállapító rendelkezést mellőzte.

Utalni kíván arra a másodfokú bíróság, hogy helyesen mutatott rá a Fellebbviteli Főügyészség arra, hogy ilyen esetekben nem szükséges a bűnösség ismételt kimondása, mert azt ítélt dolognak kell tekinteni (54. számú BK vélemény).

Az elsőfokú bíróság ítéletének egyéb rendelkezései, így a szabadságvesztés mellett alkalmazott közügyektől eltiltás mellékbüntetés, a szabadságvesztés végrehajtási fokozata, a feltételes szabadságra bocsátás lehetősége, a fogvatartásban töltött idő beszámítása és a járulékos kérdésekben való döntések is törvényesek voltak.

Osztotta a másodfokú bíróság a Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség átiratában felvetett azt az észrevételt is, hogy a korábbi Be.258.§ (2) bekezdés f/ pontja alapján az elsőfokú bíróság ítéletének rendelkező részében határoznia kellett volna a próbaidő meghosszabbodásáról [Btk.86.§ (2) bekezdés], mely azonban elmaradt, ezt a másodfokú bíróságnak kellett pótolnia.

Hiányosnak ítélte a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletének rendelkező részét abból a szempontból is, hogy nem került feltüntetésre, hogy a törvényszék fiatalkorúak bíróságaként járt el, továbbá az sem, hogy az általa tartott tárgyalás folytatólagos volt. Ezt a másodfokú bíróság szintén korrigálta.

Mindezekre tekintettel a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét a Be.606.§ (2) bekezdése alapján a rendelkező részben írtak szerint - a részbeni megalapozatlanságot kiküszöbölve - megváltoztatta, míg az ítélet egyéb, törvényes rendelkezéseit a Be.605.§ (1) bekezdése alapján helybenhagyta.

Az előzetes fogvatartásban töltött idő beszámítására vonatkozó rendelkezés a Btk.92.§ (1)(2)

bekezdésein alapul.

A másodfokú eljárásban felmerült bűnügyi költség viselésére a Be.613.§ (1) bekezdése és a Be.574.§ (1) bekezdése alapján a vádlottat kötelezte.

Budapest, 2018. október 10.

Máziné dr. Szepesi Erzsébet sk.
a tanács elnöke

dr. Magócsi István sk.
előadó bíró

dr. Halász Irén sk.
bíró

A Fővárosi Törvényszék mint fiatakorúak bíróság 22.Fk.615/2017/42. számú ítélete a Fővárosi Ítéltábla mint másodfokokú bíróság 5.Fkf.75/2018/17. számú ítéletében írt változtatással 2018. október 10. napján jogerőre emelkedett.

Budapest, 2018. október 10.

Máziné dr. Szepesi Erzsébet sk.
a tanács elnöke

A kiadmány hitelül:
Moncz Tímea
tisztviselő